

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

5. An enatrata confessione invalida remaneant reservata? Quid de oblitis
in eadem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

5. Dico (*Quantum potest*) nam, ut modo diximus, remanet in hoc poenitente obligatio confitendi directe apud legitimam ordinariam Confessionarium hoc peccatum, sicuti alia peccata obligatio, cum sit à Christo Domino indulta, non potest tolli ab illo, qui solum absolvit illud peccatum indirecte, & superius nunc, solum, abstulit reservationem, quam conferre poterat, non vero directe absolvit peccatum, quod sibi non fuit expositum. Hæc sententia cæteris videtur probabilior, atque ex ejus ratione facile fundamentis duarum præcedentium responderi potest.

6. Inquires. Cuinam Confessario est deinde aperendum ejusmodi peccatum oblitum? certum enim est, ut dicimus, debere subdi clavibus, ut directe absolvatur. Respondeo. Non necessario opus erit illud aperire Superiori, vel ejus Delegato potenti absolvere à reservatis, quia iam reservatio est ablata, ut dictum est: sed satis erit si subdatur Confessario communi approbato valenti absolvere à mortalibus, nam non sufficit, si subdatur Sacerdoti simplici, hic enim non habet potestatem absolvendi directe mortalia, sed solum venialia, ut expresse docet Delugo l. c. num. 8. cum Suario, & Vasquez, & nos item iudicamus in *Methodo Confessionis*, lib. 2. c. 10. §. 3. à n. 55. in fine.

§. V. An enarrata in Confessione invalida remaneant reservata. Quid de oblitis in eadem?

1. Dico Primo, Si Confessio fuit invalida, quia dolose tacuisti, vel peccatum aliquod reservatum, vel aliquod mortale non reservatum, non cessabit ejus reservatio, ut docet ibidem De Lugo, n. 106. quidquid benignius videatur concedere Castr. de pœn. p. 15. §. 6. n. 2. Ratio est, quia præsumi, nec debet, nec potest, Superiorem velle tollere reservationem ab eo, qui sic fraudulenter se gerit.

2. Dico secundo, cum eodem n. 102. Confessio fuit invalida ob alia capita, ob defectum v. g. doloris, seu propositi, valde probabile est, tolli reservationem illorum peccatorum, quæ confessus est apud potentem absolvere à reservatis. Ratio est: quia licet ab illorum reatu absolutus non faciat propter Confessionem invalidam, tamen jam tunc Superiorem præsentasti, ab eo poenitentiam, & medicinam de ejusmodi reservatis recepturus, ergo non est, cur reservatio auferenda non sit. Notat vero ibidem recte ex Vasquez De Lugo te debere observare, quæ imposita tibi fuerint in illa Confessione, quamvis invalida, quia sub onere illa præstandi, videtur Superior, eam reservationem abstulisse.

3. Atque id verum est, etiam, quando ejusmodi Confessio facta invalidè fuit apud Delegatum, v. g. apud Confessarium electum per Bullam Cruciatæ, vel apud Confessarium à Prælato tibi concessum, ad Absolutionem peccati tui reservari. Nam licet ii Delegati non habeant potestatem absolvendi, nisi in Sacramento Poenitentiae, quod in hoc casu supponitur invalidum, tamen ex usu, & benignitate Ecclesiæ, ipse Superior intelligitur tollere reservationem illam, quoties poenitens se præsentat Delegato legitime constituto ab eodem Superiore. Ita Trullenchi, de Bull. Cr. lib. 1. §. 7. c. 2. d. 3. Castrop. de pœn. pu. 15. §. 6. n. 5. De Lugo de pœn. disp. 20. sec. 7. alique ap. Dian. p. 1. tr. 11. num. 18. & p. 3. in addit. resol. 16.

4. Si in Jubilæo simile quid occurrat, ex alio capite potest evenire, ut in casu, de quo loquimur, non tollatur reservatio, quia nimirum ex vera sententia in Jubilæo requiritur Confessio valida, saltem, quando quis peccatis mortalibus aggravatur: Si ergo Confessio tunc est invalida, tu non lucraberis Jubilæum, & consequenter, nec Jubilæi beneficiis, inter quæ est ablatio reservationis, si frui poteris.

5. Comitulus, in resp. moral. l. 1. g. 30. & Henric. l. 7. c. 11. n. 4. tolli etiam in Jubilæo, prædictam reservationem pu-

tant quibus non assentior, quia etiam, si probabiliter Confessionem non requirit ad Jubilæum acquiritur eo, qui non habet mortalia, at in eo, qui in Jubilæo requirit omnino, nec sufficere contritionem, per De Lugo, de pœn. disp. 17. n. 103.

6. Dico tertio. Difficile mihi est, decernere an reservatio peccati bona fide obliti, atque adeo, quæ quis non confessus est, tollatur in his Confessionibus validis ex proxime dictis capitulis. Nam, ex una parte is non accipit Poenitentiam, vel remedia à potestate absolvi, ut fuit in casu n. 2. quia non enarravit peccatum reservatum, cuius per inadvertentiam oblitus est, ergo non poterit gaudere benignitate dictæ alia parte, ipse nam se præsentavit Superiori vel ejus Delegato, paratus illud peccatum enarrare, si oblitus fuisset, ergo non videtur privandus dicta benignitate Ecclesiæ qua reservatio peccatorum oblitum tollatur, ita tenet Delugo de pœn. disp. 20. n. 106. Verum ego hæreo quia esse paratum, non videtur esse ad hoc sufficiens decernunt sapientes.

§. VI. An cum quis absolvitur, remaneat absolutio excommunicationis oblitæ.

1. Hactenus egimus de peccatis oblitis, nunc tractemus de oblitis excommunicationibus dictam An, scilicet quando Confessor præmittit Absolutionem à Censuris per illa, vel similia verba *Absolve te à* excommunicatione, in quantum possum, & indigeatque Absolutionem à peccatis, an, inquam, per prædictam Absolutionem deleatur excommunicatio, per poenitentem erat irretitus, sed ejus inmemor, Confessor nequaquam aperuit.

Respondeo, ut dixi, Lib. 2. meth. conf. cap. 1. §. 1. n. 55. posito quod Confessarius habuerit potestatem seu Iurisdictionem ad ejusmodi excommunicationem auferendam, deleri: unde postea poenitens illiusmodi, illius Absolutionem non indigebit. Ratio est, quia Confessor semper habet, habereque debet intentionem simpliciter, absolutam absolvi quantum licet potest, servandique partes omnes officii sui, quas non licet, si absolvere intenderet à peccatis, & non Censuris, quod propter eandem rationem est verum, non solum in Confessario ordinario, sed etiam in Delegato, notat Coninch. disp. 8. de pœn. de 12. n. 94. Castrop. de pœn. p. 15. §. 6. n. 3.

Si Confessarius careat Iurisdictione ad absolventem excommunicationem oblitam, illam non debet nimis manifestum. Quare quando ea in membris vocabitur, legitimo Superiore indigebit.

2. Dixi (*quantum licet potest*) quare, si in prædicto, seu in Jubilæo esset forma, ne possit licet quæ absolvi, nisi aliqua conditione adimpleta, v. g. nisi satisfacta parte, non conferretur Confessor per illud oblitum, nisi omni excommunicatione, absolvi, si parti minime satisfactum, ut rectè notat De Lugo disp. 16. sect. 11. Ratio est, quia ut dictum est, Confessor solum habet habereque præsumitur intentionem absolvi quantum quantum valide, & licet potest.

3. Petes si Confessor absolvere potens, absolvi peccatis, dicendo *Absolve te à peccatis tuis*, nullam præmissam formulam Absolutionis à Censura, ut eia, non solet in brevibus Confessionibus, & non raro, in articulo mortis, remanebitne ignarus suæ, immo, & articulo mortis, remanebitne, inquam, absolutus ab illa Confessarius potest absolvere?

4. Respondeo, Remanentem, ut docet Suarez, de Censur. disp. 10. sect. 3. num. 9. Ratio est, quia in illa *Absolve te à peccatis*, involuitur Absolutio à quocunque vinculo nato ex peccatis, atque adeo à Censuræ; Cum igitur ejusmodi Confessor supponatur velle licet fungi suo munere, supponitur etiam absolute vinculo Poenitentem absolventem, quocunque Censuræ vinculo Poenitentem absolventem, quocunque